

عنوان مقاله:

موانع و چالشهای تحقق توسعه پایدار شهری در ایران

محل انتشار:

نخستین همایش توسعه شهری پایدار (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

ناصر براتی - استادیار گروه شهرسازی دانشگاه بین المللی امام خمینی(ره) قزوین و عضو ه

امیر ثامنی - دانشجوی برنامه ریزی شهری و منطقهای دانشگاه بین المللی امام خمینی(ره)

خلاصه مقاله:

از زمان طرح ایده توسعه پایدار در کنفرانس استکهلم (1972) تا به امروز مباحث فراوانی پیرامون ماهیت و چگونگی نیل به آن که تامین کننده عدالت اجتماعی و تضمین کننده توانایی نسلهای آینده برای برآورده ساختن نیازهای خود میباشد، مطرح شده است. از همان ابتدا به دلیل آنکه شهرها به عنوان مراکز عمده انباشت جمعیت تاثیر فزایندهای بر روی محیطزیست داشتند، مفهوم پایداری به حوزه برنامه ریزی شهری نیز راه پیدا کرده و پارادایمهای توسعه پایدار شهری و شهرپایدار را به وجود آورد. این مفاهیم به سرعت مورد توجه برنامه ریزان و سیاستگذاران شهری قرار گرفت و تلاش برای دستیابی به پایداری شهری در دستورکار سازمانها، نهادها و «شهر» چالشها و موانع متعددی وجود دارد؛ از یک طرف «شهر پایدار» دست اندرکاران امور شهر قرار گرفت. اما بر سر راه تحقق حالت یا وضعیت معینی «پایداری» مفهومی سهل و ممتنع است که با ابعاد و وجوه مختلفی از زندگی بشری سر و کار دارد و از طرف دیگر نیست که نقطه پایانی داشته باشد بلکه نوعی بینش و فرایند است که نسبت به امر توسعه پدید آمده است و همین امر سبب پیچیده شدن موضوع شده است. از همین رو این مقاله با نگاهی عمیق به زمینهای لازم برای تحقق توسعه پایدار شهری از جمله ابعاد اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی و حقوقی برنامه ریزی و مدیریت شهری و نیز دستور کار 21 (1991) به تحلیل چالشهای تحقق توسعه پایدار شهری در ایران میپردازد

کلمات کلیدی:

ایران، نظام برنامه ریزی شهری، توسعه پایدار شهری، چالشها، دستور کار 21

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/96946>

